

дава. Има някои, които се дават. Обаче 90% не се дават. Няма да стане скоро, но трябва да се махне това, за да ходят децата на училище, да имат образование” (ж., 52 г., фичери, Стара Загора). „За тая “честност” на 12-13 години не могат да учат нашите деца. Защото тя, ако има приятел, да има сексуални отношения с него, тя няма да се жени малка. Както са българите. Но родителите няма да приемат. Аз съм съгласна да не търсят тая капка кръв, защото ето нашите момичета – отдава се на приятеля, забременява, не я приемат, опетнена, вярно, че е опетнена. Целият квартал знае, че тя не е честна. Всичко се знае.... Има и сега момичета българки, които държат на честта, ама много рядко. Правят я проста. На хиляда една е, а пък при нас на хиляда една не е честна” (ж., 49 г.).

Брачното свождане, осъзнавано като дефлорация и зачеване, представлява най-съществения момент от сватбената обредност. При циганските/ ромските групи сватбата се узаконява чрез свождането. При този полов акт младоженецът трябва да докаже своята мъжественост, а булката – своето целомъдрие. От това зависи и бъдещето на младата жена. Девствеността е препятствието, което трябва да бъде преодоляно, за да бъде приобщена невестата към рода на младоженеца. С огласяването на резултата се легитимира новият статус на момичето в общността, върхова и повратна точка в прехода на булката в новия дом и род. Девствеността на булката при сватбеното свождане се превръща в знак с особена символична стойност. С отнемането ѝ тя вече е придобита ценност за мъжа и неговия род. При циганите/ ромите това е „въпрос на чест”. Погледнато в по-широк план изискването за физиологична чистота е равнозначно на сакрална чистота.

При повечето цигански/ ромски групи актът задължително трябва да се състои вечерта след годежа или след договорката между двете семейства. Само при някои (напр. тракийските калайджии, софийските грастари и калайджии) става в неделя вечерта след сватбата. „Пък старите ора казват, чи булката трябва да бъде размомена нея вечер, иначе ни е многу на хубаво” (цигани християни, Силистра). В сакрален смисъл целта е осъществяването на възпроизводителния акт и постигане на желанния резултат – децата.

За свождането свекървата подготвя специално отделен катун или отделна стая (ако няма такава, младите се водят в съседна роднинска къща – лингурари). Спазването на традицията и нетърпеливото очакване на снаха кара всяка бъдеща свекърва да има предварително подготвен кат дрехи за това. До средата на XX век това е бяла риза и специална кърпа за показване на девствеността, а през следващите десетилетия – бяла нощница или бял комбинезон.

Стаята се изпразва и на земята се постила бял чаршаф (бяла риза при кардарашите). За този особено важен момент се вземат всички предпазни мерки, за да не си послужи булката с измама и да покаже